

vel erindre, at der i denne Sag foreligger to Spørgsmaal; det ene er et Spørgsmaal, der, om jeg saa maa sige, angaaer Samqvemmet mellem Borgerne og den større eller mindre materielle Interesse, som Ordningen af Fødsforholdet kan have. Det er et Spørgsmaal, der kan være aldeles uafhængigt af de politiske Forhold, thi man kan tænke sig en Fødsforbindelse, en Fødsunion med Holsteen, hvilke politiske Forhold der end forøvrigt maatte finde Sted mellem Holsteen og de øvrige Dele af Monarchiet; man kan tænke sig Holsteen staaende under een Herfker, og det øvrige Danmark under en anden, og dog kan der bestaae en Fødsforbindelse imellem dem. Det er altsaa, om jeg saa maa sige, Sagens materielle Side, og, fra denne Side betragtet, skal jeg vedblivende erklære mig for, at jeg maa ansee det for ønskeligt og naturligt, at denne Sag kommer i Stand. Men den kan ikke komme i Stand, uden at fornøstigtvis tillige det andet Spørgsmaal, Spørgsmaalet om det politiske Forhold, træder frem. Der fremtræder da det Spørgsmaal, hvorledes Fødsintraderne skulle deles, om de skulle bruges til at afholde fælles Statsudgifter, eller om de skulle deles mellem de forskjellige Landsdele; der fremtræder det Spørgsmaal, paa hvad Maade Forandringer i Fødslovene skulle finde Sted og saa fremdeles. Alle disse Spørgsmaals Besvarelse staaer i Forbindelse med den politiske Ordning af Forholdet mellem Holsteen og Danmark (Hør!); de ere en Deel af dette Forholds Ordning, og netop derfor, netop naar jeg fastholder dette Standpunkt, finder jeg det betænkeligt nu endelig at afgjøre et Spørgsmaal, der vedrører endeel af Fællesforfatningen, uagtet jeg dog ikke skulde have Noget derimod, naar det kun afgjordes for nogle Aar, og Spørgsmaalet med Hensyn til den politiske Side altsaa holdtes aabent. Jeg tør ikke håabe, at dette skulde være den høitærede Finantsminister mere klart end mine tidligere Dittringer, hvorimod jeg dog haaber, at Forsamlingen vil kunne forstaae det, skøndt den ikke billiger det. I det disse to Betragtninger gjøre sig gjældende for mig, saa nægter jeg dog ikke, at jeg ikke vilde finde nogen fuldkommen Tilfredsstillelse ved, om det, der nu er vedtaget, blev staaende, thi det udtrykker

ikke min Mening om Forholdets rigtige Ordning; jeg vilde imidlertid heller ikke søle mig tilfredsstillet, om den ærede Finantsministers Forslag gik igjennem, og jeg har under disse Omstændigheder ikke fundet mig foranlediget til at stille mig fra dem, med hvem jeg ellers sympathiserer i politisk Henseende. Jeg kan heller ikke nægte, at den umodne Skikkelse, hvori denne Lov er kommen frem for os (Hør!), bidrager væsentligt til, at man ikke kan gaae ind paa den. Den ærede Finantsminister sagde: Ja men bliver den mere moden, naar den bliver tagen paa nogle faa Aar? Nei, det er ganske rigtigt, det bliver den ikke, men man finder sig i det, naar man seer en Ende paa Ulempen, paa det mislige Forhold; naar det derimod stilles op som noget Blivende, saa kan man finde den allerstørste Betænkelighed ved at gaae ind derpaa. Jeg har gjen-tagende — det er 3die Gang nu — gjort opmærksom paa, hvor aldeles besynderligt, for mig ubegribeligt, det er, at Finantsministeren ikke med et eneste Ord har berørt denne Sags finantsielle Side; samtidigt med, at han har forelagt dette Aars Budget, samtidig med, at Indtægterne nu deles mellem de forskjellige Landsdele, er hele den finantsielle Side af Sagen holdt aldeles ude af Betragtningen. Den ærede Finantsminister har sagt: Ja, jeg har ikke Noget imod, at Indtægten flyder ind i en fælles Kasse, og at dermed afholdes fælles Statsudgifter, men naar man saa er bleven staaende ved sin Indvending, saa har han sagt, at man lod hans Ord falde til Jorden; men det er den ærede Finantsminister, som selv lader sine egne Ord falde til Jorden, som ikke lader den fremtræde i Skikkelse af Endringsforslag til Loven, det er ham selv, der lader det blive ved Ord, og med al Agtelse for den ærede Finantsminister saa kunne hans Ord dog sandelig ikke være det samme for os som en Bestemmelse, tagen i selve Loven (Hør!). Der er jo Ingen, der veed, hvormange Aar den ærede Finantsminister bliver i Ministeriet, men, selv om vi tænkte os, at han endnu i en Række af Aar blev i Ministeriet, saa er jo dog hans Mening ikke Ministeriets Mening, og hvor stor Indflydelse han end maatte udøve paa Ministeriet, saa falder han dog ikke